

Aurel Cărășel

GALAXIA SUDICĂ 4 AGORA ȘI CRONAUTUL

Aurel Cărășel

Galaxia Sudică 4 – Agora și cronautul

Copyright © Aurel Cărășel

Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂRĂŞEL, AUREL

Galaxia Sudică 4 : Agora și cronautul : povestiri / Aurel Cărășel. –

București: Tritonic Books, 2018

ISBN: 978-606-749-323-8

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: MICHAEL HAULICĂ

Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 185/februarie 2018

Bun de tipar: februarie 2018

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului,
este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

GALAXIA SUDICĂ 4 AGORA ȘI CRONAUTUL

AGORA ȘI CRONAUTUL CATALINA SUDICA

În cadrul proiectului de cercetare "Cronautul"

științifică, realizat de Institutul Național de Cercetări

"Horia, Ciprian Porumbescu" din Iași, în parteneriat cu

Universitatea "Babeș-Bolyai" din Cluj-Napoca și Universitatea

"Dunărea de Jos" din Galați, în cadrul proiectului

"Cronautul" este realizată o serie de cărți deosebite care

împreună alcătuiesc o colecție de cărți deosebite.

Cărțile sunt realizate în cadrul proiectului "Cronautul".

În cadrul proiectului "Cronautul" sunt realizate cărți

deosebite care să prezinte informații specifice privind

obiectele de cercetare ale proiectului "Cronautul".

Cărțile sunt realizate în cadrul proiectului "Cronautul".

Cuprins

Agora și cronautul	7
Cavernele Cassinni	87
Enigmă și miracol, la 12 kilometri punct vertical deasupra lui Ukert	148

Agora și cronautul

Vannier își împreună mâinile și aşteptă. Informațiile alunecau prin matricea structurii sale cerebrale, asemenea unor lacrimi ale spațiului. Veneau de atât de departe, încât era o absurditate fie și numai să te gândești la locul acela de emisie.

Pic-pic.

Celula fagurelui de polip în care se afla închis măsura aproape 18 metri pătrați și avea forma unui oval, spart la ambele capete: prin cel mare, se vedea Soarele sau, cel puțin, ceea ce mai rămânea din el, după ce lumina trecea prin toate filtrele cromatice cu care era înzestrată **poarta**; prin cel mic putea să vadă, dacă avea chef și nu obtura vizualizarea, imaginea corridorului lung de aproape trei kilometri, cu celule de o parte și de cealaltă, exact ca într-un fagură adevarat. Cel mai deseas, nu era interesat de această imagine, veșnic nemîșcată, aşa că pornea projectorul și configura pe locul respectiv imaginea unei mobile, în stil Empire. Era pasionat de mobilele Empire, încă înainte de a fi condamnat la recluziune pe viață, plus o mie de ani de detenție vidată, după moarte.

Acum, era nevoie să aștepte, în poziție șezând și cu mâinile la vedere, în fața ovalului mic, după ce încisese proiectorul. Nu ar fi îndrăznit să facă nici măcar un singur gest, în afara celor care îi fuseseră comunicate ca permise, la ședința din urmă cu 24 de ore – o dronă-de-catifea îi veghea orice mișcare, gata să-i aplice șocuri electrice, de intensitate medie, în punctele vitale. Dar nimic nu-l împiedica să gândească.

Și asta făcea, în timp ce se holba la imaginea corridorului lung și pustiu.

Se gândeau că, timp de 32 de ani, extrem de lungi, nu avu-se niciun fel de contact cu cineva, cu excepția dronelor de salubrizare, care-i vizitau celula de două ori pe săptămână, și a platformei medicale care îi făcea lunar analizele de sănătate fizică și mentală. De fapt, nici nu ar fi avut cine să-l viziteze: fusese crescut într-o creșă colectivă, situată pe insula therannă Sumatra, iar la externare nu primise niciun fel de informații cu privire la genitorii săi naturali. În scurta sa viață în libertate, până a nu intra în Frăția Recuperatorilor, nu-și făcuse niciun prieten, iar în cămăruța blocului-spirală din Antile, unde migrase o vreme, în căutare de lucru, habar n-avea cine-i erau vecinii. Pe Dione, unde lucrase câțiva ani ca miner de gaze înghețate, cunoscuse o femeie amplificată, Donna, dar aceasta fusese capturată într-un raid al poliției Subternaului, fiind acuzată de complot împotriva Administrației locale și deportată în lumile Centurii. Era absolut exclus ca ea să fi solicitat întrevaderea. Așa cum tot exclus era ca lui Chico Chavez să-i fi venit brusc dor de el. Mai ales, după ce-l abandonase în spațiu, legat de ombilicul platformei de tractare, pe care o direcționase către planetoidul Ceres, înainte de a fugi cu șalupa de siguranță.o anul

Rânji și își mișcă piciorul drept cu doi centimetri mai la stânga. Deasupra, drona-de-catifea își aprinse o luminiță portocalie și țiu-i scurt. Își trase piciorul la loc și își relua șirul gândurilor.

Deci...

Se numea Hench Palermo Vannier și era unul dintre cei mai mari hoți mărunti din Micul Sistem. Fusese vânat timp de 16 de ani therrani de toate sistemele polițienești ale Administrației Spațiale Solariene, iar pe capul său fuseseră puse premii, în valoare totală de 122.000 de soli. O sumă astronomică, cu care ai fi putut cumpăra un asteroid mediu, din Centură, și ți-ar mai fi rămas bani și să-l înscriei pe lista de obiecte玄ome independente. Furase pe Therra, pe Niobe, pe Dione, pe Phoebe, pe Ceres, pe Nictare, pe Hidalgo, pe Vesta, pe Io, pe Europa, pe Enceladus, pe Ariel, pe Umbriel...

Ce nu furase? Pietre prețioase, din gaze extrarare înghețate, pandative cu spori de viață extraterestră, încrustați în lacrimile radiante ale stelelor, minerale organice, extrase de pe Charon, mostre de apă-vie, de pe Titan, gazul-tineretii-veșnice, de pe Oberon, lumina-nestinsă, azvârlită în spațiu de singurul vulcan activ de pe Miranda, cărămizile-vieții anorganice, descoperite în subsolul congelat al lui Triton... Oriunde se răsucea, îl aștepta o comandă trăznită, iar Frăția Recuperatorilor îi trânteau un nou contract în față.

Își modificase fizionomia de 116 ori, de 21 de ori matricea corporală și de 4 ori structura personalității. Se schimbase fizic și psihic de atâtea ori, încât nici măcar nu-și mai amintea cum arătase Tânărul Hench, mai înainte de a-și începe cariera. O carieră, care-i adusese bani, glorie efemeră, prieteni de-o noapte și femei fără număr. O carieră care-l vârâse între zidurile de os ale polipului-închisoare **Poarta 001** și de unde

nu avea să mai fășă decât la o mie de ani după moarte. Abia atunci cadavrul urma să fie incinerat, eliberat în spațiu, într-o conservă de metal sau trimis către unul din sateliții Micului Sistem pentru a fi încorporat în gheata veșnică a acestuia. În funcție de ce dispoziție testamentară avea să lase în urmă.

Cum ajunsese aici?

Clipi de câteva ori, ca și cum i-ar fi intrat un fir de praf în ochi. Dar nu exista nici măcar un singur fir de praf, în încăperea aseptică, iar pleoapele sale clipeau doar ca urmare a tresăririi involuntare a unui mușchi. Sau, poate, pentru a ascunde scăparea undei de ură ce-l invadase pentru câteva clipe și apoi se retrăsese în locul de unde venise. Adică, adânc în inima sa. Era sigur că circuitul de supraveghere înregistrase acest spasm emoțional și că avea să-l clasifice și să-l integreze în schemele lui interpretative, aceeași la care avea acces și platforma-droid, înainte de vizită. Dar nu-i păsa. Oricum, nu reușea să-și controleze prea bine emoțiile. Si la ce i-ar fi folosit, la urma-urmei? Indiferent ce ar fi făcut, nu putea să înlăture controlul biochimic al circuitului. Si nici nu i se scurta pedeapsa cu vreo zi.

Îl trădase Celeste Chavez Chico, poreclit *piticul nebun*. Poate pentru a da curs vreunui aranjament cu Administrația Spațială, în urma căruia își recăpătase, inexplicabil, libertatea, în urmă cu mai mulți ani, după ce fusese capturat, în cursul unui raid prin subteranele lui Niobe. Poate pentru că avusese nevoie de premiul pus pe capul său. Sau poate că la mijloc fusese o femeie. Oricare dintre aceste motive era la fel de important pentru Chico. Un circuit suplimentar capcană pe canalul de comunicare al platformei pe care o furaseră din docurile de reparări de pe Deimos îl trezise în tubul de recuperare onirică, trimițându-i un semnal de alertă portocalie. Se obiectivase la

temp pentru a prinde finalul discuției dintre Chico și un oarecare Pondatore, a cărui navă părea că se găsea andocată în conul electromagnetic al unui asteroid mai mare din apropiere. Poate chiar în cel al Vestei. Îi atrăsese atenția faptul că tovarășul său îi furniza aceluia Pondatore parametrii punctului de schimbare de curs către Ceres. Era vorba despre o manevră tactică a Frăției pentru înșelarea vigilanței navelor din Marina Spațială Federală, respectată cu religiozitate de fiecare membru, chiar dacă în zona de zbor nu fusese semnalat niciun pericol. Așa că ieșise din tub, pornise circuitul auxiliar de gaz soporific, folosit în cazul în care nava ar fi fost invadată de o forță exterioară, îl adormise frumușel pe nemernic, îl legase de fotoliu cu mare atenție, resetase traiectoria platformei, apoi pornise spre cel mai apropiat port cu șalupa de siguranță. Chiar dacă supraviețuise, ceea ce era cu totul improbabil, în mod sigur nu Chico era cel care îi făcea o vizită de curtoazie, acum.

Sau poate că necunoscutul vizitator era Agostinha Aitana, personalitatea aceea traumatizată, stocată pe la sfârșitul secolului al IV-lea EC în plasa unui suport energetic de neon, congelat la - 179° C. Aitana îl contactase personal, ocolind Frăția, și-i propusese un contract cu termeni extremi de clari și de avantajoși pentru el: dacă reușea să fure suportul pe care se găsea, din incinta Muzeului de Personalități Stocate și să-l expedieze cu un proiectil cinetic de comunicații către Norul lui Oort, urma să primească o sumă cu cel puțin șase zerouri în coadă, care putea să constituie baza retragerii sale din activitate. Frăția aflase însă de propunere și făcuse în aşa fel, încât Agostinha Aitana să fie introdusă la izolare pentru următoarele patru decenii. Personal, nu-i reproșaseră nimic, dar povestea cu Chico avea să se petreacă un an și ceva mai târziu, ceea ce îi dăduse mult de gândit, în prima parte a recluziunii.

Respect pentru naștere și cărți
Și mai era și acel straniu de afurisit Frederik Kaj Dakin, individul din cauza căruia se...

În acel moment drona-de-catifea scoase cel de-al doilea țuuit și începu să se rotească în jurul propriei axe, cu o viteză amețitoare. Vannier nici măcar nu îndrăzni să clipească. Toți deținuții de pe **porții** fuseseră condiționați să nu se teamă de moarte, ci de reîncarnare. Dacă, dintr-un motiv sau altul, sistemele își executa trupul, matricea personalității, stocată în depozitele din subsol, era imediat reîntrupată într-o carcăsa de rezervă. Practic, atunci când deschideai ochii habar nu aveai că tu, cel de dinainte, încetasei să mai există. Și că toate amintirile tale se opriseră într-un punct de dinaintea sistării funcțiilor vitale. Niciodată un deținut de pe **poartă** nu știa de câte ori fusese sistat, în timpul anilor de încarcerare. Atâtă numai că noul corp... era unul nou. Până apucai să te obișnuiești cu el, rămâneai mereu surprins de ce nu poți să miști degetele, într-un anumit fel, să răsucești capul, până în cutare poziție, sau să te apleci să atingi podeaua cu palmele, când faci sport.

Vannier așteptă, cu mâinile pe genunchi și cu palmele îndreptate în sus. Ținea ochii fixați de-a lungul corridorului și se străduia să nu se gândească la nimic.

— Bună ziua, domnule Hench Palermo Vannier. Bănuiesc că această formulă cronozofică, în care te găsesc, ar putea să poarte denumirea de zi.

Vocea venea de undeva din dreapta sa și, pentru că el privise tot timpul în direcția corridorului, știa cu siguranță că peretele de energie care separa spațiul celulei sale de acesta nu se întrerupsese nici măcar pentru o clipă. Trebuie că nu era o prezență fizică directă, ci numai una discretă. O cromosformă. O personalitate parțială a celui care o trimisese. Drona

bâzâia deasupra lor, răsucindu-se fără oprire. Nu îndrăzni să se miște, însă, aşa că rămase în așteptare.

— Îmi permiti să mă fac comod, nu? Pentru a trece de toate sistemele de securitate a trebuit să consum o grămadă de energie și nu mă simt într-o formă fizică prea grozavă.

Se auzi un zgomot, ca și cum un scaun ar fi fost tras pe podea. Un scaun, aici?! se minună el. Un obiect personal, într-o celulă de recluziune? Oare cum îl adusese intrusul?

Prea multe întrebări, hotărî. Singura soluție reală era să tacă și să aștepte.

Un trup greoi se trânti în scaunul invizibil și vocea bărbatului ofătă, mulțumită.

— Aproape că uitasem cât de bine este să stai pe un scaun adevărat. De câtă vreme n-ai mai folosit unul, domnule Vannier?

De ce i-ar fi răspuns acum, dacă tot nu o făcuse înainte? Drona continua să se învârtească dincolo de raza sa vizuală, dar mai mult intuia sunetul pe care-l producea în aer, decât îl auzea, în mod real. Nu vreau să fiu sistat! își repetă bărbatul și ochii săi rămaseră fixați asupra corridorului pustiu. Poate că nici nu este o vizită adevărată, descoperi, într-un târziu. Poate că flăcăii de la Pază se săturaseră de jocurile lor idioate și începuseră să parizeze, pe sume babane, cum aveau să-i determine ei pe anumiți deținuți să nu execute ordinele de bază.

Auzi un pufăit și se strădui să nu tresără. Apoi, un miros de fum îl trecu pe la nas. Îl veni să tușească și se stăpâni cu greu.

— Ai fumat vreodată, domnule Vannier? Vreau să zic dacă ai fumat cu adevărat, să ții între degete o țigară din epocile barbare ale Perioadei Precosmice, să o aprinzi, să pufai din ea și să tragi fumul în plămâni. Să faci cu adevărat toate astea și

nu doar mufat. Cred că nu, dar tu ești un hoț adevarat și nu aş putea să jur. Nu am cum să știu dacă nu a trebuit să furi, vreodată, un pachet de țigări, din vreun depozit, și nu te-a atins ispita să încerci să fumezi.

Scaunul nevăzut scoase un fel de scârțâit, semn că persoana se mișca pe el. Sau era nebun sau tocmai fusese reîntrupat și nu-și aducea aminte cum pătrunse în celulă individul necunoscut, cu scaunul și cu țigara sa. Cu scaunul și cu țigara sa adevarate. Fumul îi învăluia încet trupul și îi pătrundea din ce în ce mai mult în plămâni. În cele din urmă, avea să tușească, iar drona... De ce nu mai auzea drona?

Își încordă auzul, dar în afară de respirația ușor șuierătoare a celuilalt nu percep nimic.

— Cred că am fost puțin cam nepoliticos și am uitat să fac prezentările. Sunt Jasper Allegria Moss și dispozitivele inteligente de pe această **poartă** mă cotează ca fiind administratorul ei. În privința dronei, fii liniștit! A fost scoasă din funcțiune, în urmă cu aproape două minute, pentru ca noi doi să putem avea o întâlnire între patru ochi. Asta e numai un fel de a spune. Poți să te miști, fără probleme.

Putea să fie o capcană, își spuse, gândind cuvintele unul după altul, ca și când le-ar fi rostit. Precum faza anterioară cu scaunul. Dar individul afirma că este administratorul Moss și toți detinuții, când ajungeau în interiorul polipului spațial primeau două indicii obligatorii – numele de celulă, pe care urmău să-l poarte pe perioada recluziunii, și numele administratorului **porții**, la care puteau face apel prin sistemul audio intern, dacă aveau de făcut o plângere sau un denunț.

Riscă o privire laterală, așteptând cu inima cât un purice să fie scuturat de un curent electric. Nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, oftă și răsuci capul, încet de tot. Chiar în

mijlocul încăperii, pe un scaun din lemn adevarat, din perioada Empire, stătea un bărbat gras, chel, cu obrajii căzuți și cu pungi vinete sub ochii albaștri. Părul era tuns scurt și pieptănat cu grija pe spate. Costumul din lână era ușor scămoșat și atârna pe el într-o parte. Ținea pe genunchi o pălărie cu boruri înguste, de culoare maro, iar din buzunarul hainei la două rânduri se vedea ieșind colțul unei batiste, cam mototolite.

— E un costum foarte scump, spuse bărbatul, urmărindu-i privirea. A costat cât întreținerea a trei colegi de-a dumitale, închiși pe viață. și abia am putut face rost de el, din subsolul unui depozit, situat într-o metropolă a Therrei. Trebuie să mărturisesc că Frăția m-a ajutat destul de mult, în privința asta. Dar a meritat toți banii, până la ultimul cent. Când îl îmbraci, chiar te simți ca aparținând epocii din care provine.

— Poți să te duci dracului înapoi, de unde-ai venit. Cu costumul ăla fălos, cu tot. Mă simțeam foarte bine singur.

— Aveam impresia că am fost invitat, rânji grăsanul și șterse borul pălăriei cu mâneca.

— Stai să mă lămuresc, vorbi rar Vannier. Ai spus că ești administratorul Moss, nu? Administratorul Jasper Allegria Moss. Nu știam că administratorul face vizite neanunțate deținuților și, mai ales, că poate să apară din senin în mijlocul unui spațiu de detenție. Din instrucțiunile pe care le-am primit, atunci când am fost adus aici, în urmă ce ceva ani, e drept, orice vizită este permisă numai în reflectoriul polipului.

— Fi-r-ar să fie! Înjură celălalt și trânti pălăria de podea. și doar le-am spus că n-o să țină, dar ei au insistat și atunci am devenit curios cum o să reacționeze.

Pălăria ateriză pe vinele albastri ale polipului, fără să facă vreun zgomot. Vannier întinse o mână către ea, dar degetele

trecură prin calotă. În mod ciudat, pălăria se mută mai încolo cu câțiva centimetri, ca și cum ar fi suportat, efectiv, efectul împingerii.

— Spune ce vrei să spui, îl îndemnă administratorul, cu o mină enervată.

— Nu este o vizită fizică.

— Cum ar putea? Cyberii sunt setați să tragă în orice ființă vie care ieșe sau intră în spațiile de detenție. Știi asta foarte bine, doar ai pomenit de instructaj.

— Dar nici o teleprezență nu ești. Nu percep câmpuri electrostatice. Și nici cromatica aerului nu diferă.

— Teleprezența este puțin... hmm! Puțin cam depășită, ca să nu spun altfel. Ești închis aici de peste trei decenii.

— De 32 de ani, șase luni, trei săptămâni și patru zile, mai exact.

— Între timp, au fost inventate *reprezentările*, preciză Moss. Pot trimite extrase de personalitate în câte spații doresc, simultan sau pe rând, iar ele adună energiile din jur și le materializează, la comandă.

Hench Palermo Vannier întinse din nou degetele și acestea trecură încă o dată prin pălărie. Dar deplasarea nu mai avu loc.

— O imagine, spuse

— O imagine mai consistentă. Administratorul râse. Uneori, chiar contondentă. Scaunul acesta, de exemplu, este atât de material, încât aș putea să-ți sparg capul cu el, dacă te lovesc. Dar pălăria și-a întrerupt procesul la jumătate. De aceea, uneori o poți simți fizic, alteori nu. Este un fenomen complicat și nu foarte bine stăpânit de savanți. S-ar putea să îl mai perfecționeze vreme de un deceniu, până să ajungă la un rezultat, convenabil din toate punctele de vedere.

Își trecu o mână printre șuvițele lucioase de păr, date cu briantină.

— Interesant, spuse Vannier, deși nu i se părea nimic interesant. S-a renunțat la teleprezență?

Bărbatul din față sa își frecă mâinile una de alta și deținutul putea să jure că simțea un miros slab de parfum bărbătesc, combinat cu o aromă de tabac de prizat. Se uită o clipă cum era aspirat fumul de circulatorul de aer din tavan. Stinse țigara de tocul bocancilor negri, din piele veche, și o strecură în buzunarul de la piept, sub batistă.

— Nu, spuse, după un timp. Societatea umană are un obicei prost, domnule Vannier: nu renunță niciodată la nimic, doar îngărmădește lucrurile de care nu mai are nevoie în debaraua din spatele locuinței. Teleprezența este mult mai... cum să-i spun? Mult mai perfecționată tehnic, dar *reprezentarea* îmi permite să fac două lucruri în același timp: să discut cu dumneata, în spațiul acesta de detenție, și să fiu pe Niobe, la o ședință a Consiliului Mic al Administrației.

Vannier nici nu clipește. Părea la fel de impresionat, ca și o halcă de carne pentru friptură. Își răsuci palmele cu fața în jos și le puse pe genunchi. Din cauza îndelungatei nemîșcări, simțea cum începe să-l săgezeze șira spinării, acolo unde cocccys-ul se îmbină cu osul sacru.

— Adică, susții că în acest moment administratorul **Porții 001** se află și nu se află în aceeași încăpere cu mine.

— Exact, rânji din nou celălalt, în timp ce-și ștergea fruntea cu batista. Te-ai prins.

— Adică, dacă aș intenționa să te omor, nu aș putea, pentru că nu por omor cu mâinile goale o imagine.

— Nu sunt o imagine! protestă celălalt. Uneori, o *reprezentare* reușește să adune atâtă energie din jur, încât să devină,